

Дітлярэты і Масташтва

Год выдання 34-ы
№ 16 (2069)
22 лютага 1966 г.
АУТОРАК
Цана 4 кап.

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАВЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕННИКАУ БССР

23 лютага — Дзень Савецкай Арміі і Ваенна-Марскога Флоту

СЯБРЫ МАЕ— САЛДАТЫ

Лісткі з бланкота ваеннага журналіста

ЧАЛAVEК З ПЕСНІ

«Дан прынае ему на запад, ей а другую сторону... Я вельмі люблю гэтую песню. Кожны раз, калі чую яе, выразна бачу перад сабой беззубага сіневога хлопца падперазнага кулямётнымі стужкамі, які ідзе на грамадзянскую вайну біцца за Савецкую Уладу...»

Ці вярнуўся ён жыць? Вярнуўся, я надыма бачу яго. Алісей Васільевіч Шаршук. Невысокі чалавек з белымі, як снег, валасамі. Стары камізнік, былы чырвонагвардзец.

Пазнаёміліся мы ў Брэсцім краязнаўчым музеі, дзе захоўваецца чырвонагвардзескі білет старога воіна. Алісей Васільевіч стаў каля аднаго са стэндаў і нешта раскаваць малодзім салдатам, што сабраліся вакол яго. Час ад часу стары змаўкаў і пачынаў уважліва ўглядацца ў твары хлопцаў з гвардзейскімі значкамі

расстрэляны фашысцкімі захопнікамі адзін з кіравніцкай абароны Брэсцкай крэпасці палкавы камісар Фамін Яфім Майсеевіч. Я сцяны, да якой прымацавана мемарыяльная дошка, вярнуў з жывых кветак. Яго толькі што прынесла сюды група салдат.

Хлопцам па дваццаць гадоў. Я гляджу на іх суровыя твары, на постаці, застылыя ў жалобнай нерухомаці, і думаю пра тое, што зараз кожны з гэтых хлопцаў трымае энзамен на духоўную сталасць.

Да групы салдат падыходзіць невялікая ўжо жанчына. У Брэсцкай цытаделі ёя знаёмы конны наёмнік, бо ў тыя далёкія, жалюбныя сваёй нечэканасцю першыя дні вайны, яна была тут, спярод абаронцаў крэпасці.

— Наталля Міхайлаўна, раскаваць пра ўсе падрабязна, — просяць салдаты.

Яны сустрапіліся—былі чырвонагвардзцамі і сённяшнімі гвардзцамі.

якую ведаюць толькі з расказаў старэйшых, з кніг і кінафільмаў. Але тое, што апавядае ім Наталля Міхайлаўна, даходзіць да сэрца кожнага хлопца. Я ўглядаюся ў іх твары, і мне становіцца ясна, што і чынавіцкі да ворага, і светлую любоў да Радзімы, якую заваспалі ім людзі, што сікалі галовы ў барацьбе з фашысцкай наваляй, яны прыносяць праз усё жыццё.

У вайну і рабочыя падрыхтоўвалі дзяцей дружба.

на салдацкіх мундзірах. Пра што ён думаў у гэтыя хвіліны? Пра тыя далёкія гады, калі сам быў маладым? У такіх момантах звычайна чалавек сумее. А чаму ж тады на вуснах Алісея Васільевіча луннае усмешка?

І раптам я пачынаю разумець усю значнасць, усю сімвалічнасць гэтай сустрэчы.

Дзяці і ўнукі...

ЭКЗАМЕН НА СТАЛАСЦЬ

Мармуровая дошка з надпісамі: «Тут, калі Холмскіх вараўтаў быў

— Ды вы ж, мусіць, чыталі сто разоў... Хлопцы крэху блітэжамца і ўмольна глядзіць у твар жанчыны. Я разумею іх—чытаць адно, але ж хочацца самому паслухаць расказ жывой сведкі тых вельмічых дзён...

Наталля Міхайлаўна Кантроўская—былы ваенурач пачынае раскаваць. І хоць расказ гэты яна паўтарае не першы раз, у голасе чуваць хваляванне.

— ...і нават цяжка параненым страляў ў фашыстаў!—усмілкае яна.

Салдаты моўчкі слухаюць жанчыну. Яны нарадзіліся пасля вайны, пра

Музей папоўнілі энспаматамі. Сярод іх—гаўбіца, разліман якой камандаваў Герой Савецкага Саюза І. Самбуен, асабісты рачы прамаўляльнік палкаводцаў, партызан і падпольшчыкаў.

— Гэта пакуль часова экспазіцыя, — раскаваў дырэктар музея С. Шучук. — А пастаянная будзе з'явіцца ад 50-годдзя Савецкай Улады і зойме 32 залы. Мармуровыя адрыцы выстаўу «Вялікая Айчынная вайна ў выяўленчым мастацтве».

Музей папоўнілі энспаматамі. Сярод іх—гаўбіца, разліман якой камандаваў Герой Савецкага Саюза І. Самбуен, асабісты рачы прамаўляльнік палкаводцаў, партызан і падпольшчыкаў.

— Гэта пакуль часова экспазіцыя, — раскаваў дырэктар музея С. Шучук. — А пастаянная будзе з'явіцца ад 50-годдзя Савецкай Улады і зойме 32 залы. Мармуровыя адрыцы выстаўу «Вялікая Айчынная вайна ў выяўленчым мастацтве».

Музей папоўнілі энспаматамі. Сярод іх—гаўбіца, разліман якой камандаваў Герой Савецкага Саюза І. Самбуен, асабісты рачы прамаўляльнік палкаводцаў, партызан і падпольшчыкаў.

Музей папоўнілі энспаматамі. Сярод іх—гаўбіца, разліман якой камандаваў Герой Савецкага Саюза І. Самбуен, асабісты рачы прамаўляльнік палкаводцаў, партызан і падпольшчыкаў.

Музей папоўнілі энспаматамі. Сярод іх—гаўбіца, разліман якой камандаваў Герой Савецкага Саюза І. Самбуен, асабісты рачы прамаўляльнік палкаводцаў, партызан і падпольшчыкаў.

КОЛЯ ВЕРНЕЦА НА ЗАВОД

Новая старонка з бланкота.

Сідня каля ваеннага. Высокі блыны хлопцаў у ватуцы развітаецца з дзвучатамі, што прышлі ад праводзіць у армію.

— Дамабілізуецеся, Коля, прыходзь зноў на наш завод, — просяць адна.

— Во, сікала, — усмілкае Коля, — ён у арміі адвядзе ад завода.

Коля нігупаўна усмілкае і, ішчы раз пачынаючы руці сяброўкам, становіцца ў строй.

— Усе гэта я ўспоміў надыма, калі мой добры знаёмы, капітан Прымакоў сцягнуў да сябе ў групу вайну свайго падраздзялення адна з Брэсці дывізіяны камбатант і запусціў яе з сабой.

Так мы прыехалі да шэфы гэтага падраздзялення і ўбачылі ўважліва, якая моцная сувязь арміі і народа.

Аказваецца, у вайну і рабочыя падрыхтоўвалі вайну дружба, яны абмяняваліся канцэртамі, самодзейнасці, арганізавалі сумесныя вечары, нульпаходы ў тэатры і ніно.

На гэты раз сустрача адбылася прама ў цэку. Трэба было вачыць, з якой цікавасцю малады салдаты аглядалі конны станок, распытвалі, як ён працуе.

І ўспоміў я сцягну каля ваеннамата, і захацелася мне сіказаць тым дзвучатамі:

— Чакайце свайго Колю. Ён абавязкова вернецца.

Тры танкісты...

Па заданню паполе імчаць танкі, паднімаючы над імі хмызнік. Паветра трэскае ад рову магўтных матораў, дрыжыць зямля. Грознае і велічэнае відзішча.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

ТРЫ ТАНКІСТЫ...

Па заданню паполе імчаць танкі, паднімаючы над імі хмызнік. Паветра трэскае ад рову магўтных матораў, дрыжыць зямля. Грознае і велічэнае відзішча.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Але воль машыны вышлі ў адно месца, з танкаў вылязлі экіпажы.

Наталля Міхайлаўна Кантроўская была тут у першы дзень вайны. Салдаты прышлі ў крэпасць упершыню.

Пачынаецца разбор заняткаў. Хлопцы збіраюцца вакол намандзіра. Маладыя твары. Увечарнін і заўтрашнія транзітныя, шаферы. А сёння яны танкісты, прадстаўнікі аднаго з самых грозных і магўтных родаў воінаў.

Гляджу на намандзіра. Ён усмілкае, значыць, задаволены — з хлопцаў выдатна справіліся з вучэбным заданнем.

Кароткі перанос. Салдаты на паўголасу напываюць «Тры танкісты, тры весёлыя дружка...» Давяная песня. Хлопцы гэтых не было тады яшчэ на свеце. А многіх з тых, хто спяваў яе тады, няма жывых сёння.

Але песня жыве як сімвал слаўных бацькаў традыцыі, якая свята берэгуць воіны Савецкай Арміі.

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

А. НАПІЛАД, супрацоўнік газеты Беларускай ваеннай акругі «Во славу Родины».

ПЛЕНУМ ЦЭНТРАЛЬНАГА КАМІТЭТА КАМУНІСТЫЧНАЙ ПАРТЫ САВЕЦКАГА САЮЗА

19 лютага 1966 года адбыўся Пленум Цэнтральнага Камітэта КПСС. Пленум ЦК КПСС абмеркаваў праект Дырэктыў XXIII з'езда КПСС па пяцігадоваму плану развіцця народнай гаспадаркі СССР на 1966—1970 гады. Пленум ЦК КПСС заслухаў па гэтым пытанню паведамленне Старшыні Савета Міністраў СССР тав. А. М. Касягіна.

У спрэчках выступілі: тт. П. Я. Шэлест — першы сакратар ЦК Кампартыі Украіны, Д. А. Кунаеў — першы сакратар ЦК Кампартыі Казахстана, М. Р. Ягорчыч — першы сакратар Маскоўскага гаркома КПСС, З. Н. Нурыеў — першы сакратар Башкірскага абкома КПСС, Ц. Я. Кісялёў — Старшыня Савета Міністраў Беларускай ССР, Г. І. Папоў — першы сакратар Ленінградскага гаркома КПСС, М. С. Саламенцаў — першы сакратар Растоўскага абкома КПСС.

На Пленуме выступіў першы сакратар ЦК КПСС тав. Л. І. Брэжнёў. Пленум прыняў адпаведную пастанову.

Пастанова Пленума ЦК КПСС, прынятая 19 лютага 1966 г. ПРАКТ ДЫРЭКТЫЎ XXIII З'ЕЗДА КПСС ПА ПЯЦІГАДОВАМУ ПЛАНУ РАЗВІЦЦА НАРОДНАЙ ГАСПАДАРКІ СССР НА 1966—1970 ГАДЫ

1. Адобрыць праект Дырэктыў XXIII з'езда КПСС па пяцігадоваму плану развіцця народнай гаспадаркі Савецкага Саюза на 1966—1970 гады.
2. Апублікаваць у друку праект ЦК КПСС «Дырэктывы XXIII з'езда КПСС па пяцігадоваму плану развіцця народнай гаспадаркі СССР на 1966—1970 гады».
3. Правесці абмеркаванне праекта ЦК КПСС «Дырэктывы XXIII з'езда КПСС па пяцігадоваму плану развіцця народнай гаспадаркі СССР на 1966—1970 гады» ў партыйных арганізацыях, на сходах працоўных і ў друку.

ПРАЦЯГВАЕМ РАЗМОВУ

Чым дапамагчы эстрадзе?

Што можа спрыяць творчаму чысту нашай эстрады? У першую чорту, прыток маладых сіл. Для гэтага нам патрэбны і студыя, і эстрадныя майстэрні, і свой тэатр. А тэлевізійнае моладзь неабходна шукаць у музычных вучылішчах, кансерватывах і іншых навучальных устаноўках. У кенікулярны перыяд варты ўключыць брыгады месцкай самадзейнасці старшаконсерватыва, кансерватываў, музычных вучылішчаў, а таксама лепшых удзельнікаў месцкай самадзейнасці ў эстрадныя групы. Хай паездзіць з намі, пазнаёміцца з асаблівасцямі гаспадаркаў жыцця, знойдуць свой стыль, адчуваюць радасць творчасці.

Праз народныя філармоніі можна арганізаваць конкурсы на лепшае выкананне песняў. Пяціцца магчымыя сфарміраваць з пераможцаў гэтых конкурсаў эстрадныя дуэты, трыо, секстыты, якія будуць прапанаваць нашу беларускую песню.

Для прапаганды беларускай літаратуры нам патрэбны свае Яхтаневы, Жураўлевы, Першыны, Любаваны. А за ўсе пасляваенныя гады з тэатральнага інстытута на эстраду не прыйшоў ніводна малады выканаўца. І гэта толькі таму, што ў эстрады няма жывой творчай сувязі з навучальнымі ўстановамі. Моладзь неабходна не толькі прыцягваць і заахочваць, трэба яшчэ прыкласці шмат сіл і старанняў працы, каб з маладымі людзьмі выйшлі сапраўдныя майстры жанру месцацкага чытанья. Але каб вучыцца моладзь, патрэбна база, тэатр, студыя. Пакуль мы іх не створым, у нас не будзе надзейнай змены.

У нас вельмі дрэнна з міжгаспадарковым рэпетыцыйным перыядам.

Усе калектывы філармоніі — сімфонічны і цымбалёвы аркестры, лекцыйны аддзел, група салістаў мелодыя дэкарацыйна-рэпетыцыйныя ансамблі. Афіцыйна эстрады такога раскладу не маюць. Часта не хапае класу для заняткаў, рэпетыцыйных залаў для тэатраў, акрабатуў, жангльбру, танцораў. А без рэпетыцый і тэатравак не можа быць добра падрыхтаваных нумараў.

Мае рэацыю І. Палівода, калі піша, што мы дрэнна рыхтуем музыкантаў. Акардон і саксафон доўга не прызнаваліся ў навучальных устаноўках. Цяпер пры Вільнюскай кансерватываў адкрыты клас акардону. Чаму б і нам пры адным з беларускіх музычных вучылішчаў не адкрыць клас акардону, гітары і саксафона? Усім вядома, які цяжкі быў шлях балалайкі, цымбалюў, баяна ў кансерватываў хрэмы. Але сёння гэта ўжо гісторыя. Само жыццё патрабуе цяпер зрабіць наступны крок на карысць эстрадным інструментам.

Сярод артыстаў Беларускай эстрады намала сапраўдных майстроў жанру, папулярных дэлегацый між гаспадаркаў. Але—даўно.

Аднак мастацкія папярэдні заявак мы не прымаем.

— Дзіўна. Як жа вы тады складалі свае заяўкі на наступны год? Як улічваеце попыт пакупнікоў?

— У нас ёсць таварназнаўца. Ён ведае, што заказвае!

Пасля такога дэялогу мне засталася толькі ўзяць спіс і пайсці па магазінах. У адзінаццаты — адмовілі. У Цэнтральным — злітаваліся:

— Добра, пакіньце. Пастараемся паведамляць вам па тэлефоне, калі даступіць патрэбная кніжка.

З кнігарні я выйшаў з даўнім пачуццём. Добра, што заказ мой прынялі. Але чаму з такім скрыпам, чаму толькі я выключыў? Наўжо мае інтарэсы не супадаюць з інтарэсамі магазінаў? І чаму кнігарням не ўзаконіць папярэднія заказы на мастацкую літаратуру — прынамсі, на беларускую?

Аднак вярнецца яшчэ да спіса, складзенага мною на 1965 год. У ім цяпер вырасла толькі крышчу больш палавін назваў. Часткова ў гэтым вінаваты выдавецтва. Напрыклад, выдавецтва «Беларусь» не выпусіла абнавіўна зборнік «Пра час і пра сябе». «Развітанне фашысцкаму галіну», кнігу П. Мядзёлкі «Сцежка жыцця» і інш. Часткова ў гэтым

ПРАБЛЕМЫ ТВОРЧЫЯ І АРГАНІЗАЦЫЙНЫЯ

М. ШЫШКІН, заслужаны артыст БССР

нава рэч—у Мінску беларускіх артыстаў ведаюць толькі па закрытых перадачачных канцэртах. Афішныя канцэрты артыстам Беларускай эстрады ў Мінску не наладжваюць. А даўно пара ўзяць за правіла паказваць у сталіцы новыя праграмы лепшых калектываў эстрады, арганізуючы справядлівы іх перад мінчанамі пасля гастрольных паездак.

Трэба, каб выступленні нашых артыстаў уключаліся ў праграмы Беларускага тэлебачання, часцей гучалі па радыё. Прыемна, што работнікі радыё за апошні час запісалі і перадалі ў эфір некаторыя выступленні нашых таварышаў. Але гэта трэба рабіць часцей.

Многія недахопы эстрады ўзніклі на базе арганізацыйнай. Эстрада некалі ішлачы была аб'яднана з філармоніяй. Гэта не пайшло ў нас карысць. У філармоніі свае вялікія заданні, якія з'яўляюцца папулярна-эстрадным і класічным музыкі. Дзейнасць ж эстрады носіць іншы характар. Эстрада ўвесь час падтрымлівае філармонію фінансаван, а калі даходзіць да творчай дэмагогі, дык эстрада няма на карго разлічваць. Агульны філармонічны план не прадугледжвае выдаткаў на пастаноўку новых праграм для эстрады, стварэнне новых арміяльных нумараў, абнаўленне акардэрскага гэрбэроў, рэвізіту і г. д. Работа эстраднага аддзела філармоніі будзеце па прыпынку пракратнага пункта: паказвай, што ўмееш, а адкуль бярэш, як расцэны, чым жыўш, мола каго клопаціць.

У сектары эстрады філармоніі — 150 чалавек. Гаворач, гэта тры тэатры. Не, больш! Гэта сто тэатраў. Кожны нумар эстрады, кожны выканаўца—свой тэатр. Але займаюцца гэтымі тэатрамі няма кама.

Вольны сумеснай работы філармоніі і эстрады паказвае: разам нам цесна. Розная спецыфіка, розны характары творчасці патрабуюць і індывідуальных шляхоў развіцця.

Афішны рэспубліцы мала і адной цэнтраўрай эстраднай арганізацыі. Насталя, неабходнасць адкрыць канцэртна-эстрадную бюро (КЭБ) хоць бы ў Гомелі і Брэсце.

На Украіне ў кожным абласным горадзе ёсць КЭБ або філармонія. Нашы абласныя гарады значна большыя, чым Роўна, Херсон або Сумы, аднак свае КЭБы ў іх мы чамусці не аджываем стварыць. А апорныя пункты ў абласцях далі б нам магчымаць шыры развіцця наша эстраднае мастацтва. У рэспубліцы ж многа выдатных народных калектываў, магчымаці якіх слаба выкарыстоўваюць.

У газеце правільна было ўзнята пытанне аб абслугоўванні сельскага глядача. Брыгады, якія выязджаюць на гастролі па Беларусі, выязджаюць з тэатраў і больш месяцаў. Відаць, трэба арганізаваць пры філармоніі жаночы савет, які б праяўляў нейкі клопат аб сем'ях артыстаў, дапамагаў ім. Няхай гэта робіць бюро «добрых паслуг», ствараюна з саміх членаў сем'яў; ці вярта гаварыць, што гэта, будзе спрыяць большаму поспеху гастролі.

Трэба нам лепш квардынаваць работу з тэатрамі. Канцэрты мы даём уласнымі сіламі. А чаму б нам не прыцягнуць да ўдзелу ў эстрадных выступленнях артыстаў тэатраў? Яны маглі б паказаць урочні са спектакляў, спецыяльна падрыхтаваныя сцэны, сцэты, мініяцюры.

Трэба нашай эстрадзе хутчэй выхадзіць на самостойны шлях, умцаюцца арганізацыйна — іх да многае само па сабе стане на месца.

Вось табе і на! Я не магу купіць кнігу. Выдавецтва беларускім выдавецтвам. Да нават сталічны магазін не заказва ніводнага экзэмпляра. У той жа час выдавецтва не маюць адвадзеныя з заказу, устанавілі мінэрныя тыражы: для кнігі Вінкевіча — 1400 экз., Барцічава — 1750 экз. Паміж жонк, пакупніком і выдавецтвам стаў неадольнай сцяной кнігагандаль.

І так званыя класныя брыгады ўмаклетуючыцца мінімальнай колькасцю акардэраў. Гэта зніжае творчы дыялог канцэртаў, збядняе іх. Наш сельскі глядач вырас, радыё і тэлебачанне трывала ўвайшлі ў яго быт, і калі мы будзем далей весці ў адноснае да вёскі тую ж эстрадную папчатку, мы зойдем у тупік. Групы, якія выязджаюць на веску, трэба павялічыць, умцаціць, даваць ім датацыі за кошт гастрольных калектываў.

У гастрольным жыцці і рабоце артыстаў важнае месца займае адміністрацыя. У любым горадзе, раёне, калгасе—гэта прадстаўнік дырэкцыі філармоніі. Аднак большасць адміністрацый у нас людзі выпадковыя, не маюць ніякіх адносін да мастацтва і ніякай фінансаво-эканамічнай адукацыі. Арганізаваны ў свой час курсы адміністрацый пры Міністэрстве культуры БССР прынеслі пэўную карысць. Аднак праблемы яны не вырашылі і не вырашаюць. На паседжанні адміністрацый трэба запрашаць вышэйшай фінансавы тэорытыку, народна-гаспадаркага інстытута, стварыць ім адрываючы ўмовы для работы. Адміністрацыя — саўдэлярны эстраднага паказу.

На канцэртнай афішы абав

НАШ МУЗЕЙ

М. СІМКОЎСЬКІ, старшыня праўлення Гомельскага Палаца культуры імя Ул. І. Леніна, заслужаны дзеяч культуры БССР.

Наш Палац культуры аддае вялікую ўвагу патрыятычнаму выхаванню працоўных. Сотні лясных, даляцкіх, сустрэч з ветэранамі рэвалюцыі, пачаў трох пакаленняў, урачыстых прыводзіў у армію, пасля чых у рабочыя, уручыце па-пашпарту пашанцаваць і гомельскім тэатрам, усе гэтыя мерапрыемствы сталі ў нас традыцыяй. Іх поспех быў аўтаматычна з гісторыі сваёй краіны, свайго горада або прадпрыемства.

З вопыту магу сказаць — найбольш удзялінаючы на слухачоў канкрэтныя справы і ўчыны знаёмых людзей, параўнаў і мінутага з сённяшнім днём свайго заводу або фабрыкі. Для таго, каб сабраць і сістэматызаваць гэтыя прыклады, патрэбна вялікая і руплівая работа, паграбэн свой аўтарытэты металічны цэнтр. Стварыць яго ў Палацы культуры нялёгка, але можна і патрэбна.

Жыццёвая логіка і вопыт прывялі нас да вываду — стварыць свой народны музей. Гэтая задума ўзнікла ў нас даўно. Спачатку, прада, мы мелі на ўвазе паказаць у будучым музей толькі гісторыю нашага Палаца культуры — ад невялікага драўлянага памяшкання да сучаснага камфартнага будынка, сабраўшы дакументы аб рабоце яго чатырох народных універсітэтаў, шматлікіх калектываў мастацкай самадзейнасці і рэкамандацыі ад арганізацый культуры ў нашым горадзе. Такі музей, бесспрэчна, быў бы патрэбны, але хіба апроч нашага палаца ў горадзе больш нічога няма цікавага? Вядома, ёсць. І людзі хочаць яго ведаць.

У апошнія гады на прадпрыемствах горада энтузіясты горада ўзяліся за напісанне летапісаў. У сувязі з гэтым набрацца вялікай колькасці дакументаў, матэрыялаў, успамінаў ветэранаў. Многіх з іх з-за таго, што не было спецыяльнага месца захавання, губляліся, хоць яны і мелі немалую гістарычную значнасць.

У тым, што неабходна аб'яднаць у адным месцы весткі аб выніках работы многіх энтузіястаў, зрабіць вопыт іх здымаць самага шырокага кола людзей, канчаткова пераключыць на пісьмо партыйнай і прафсаюзнай арганізацый і савета клуба баявой і працоўнай славы Гомельскага вагонарамонтнага заводу — калектыву багатых рэвалюцыйных традыцый.

«...Было б добра ў спецыяльна адведзеным памяшканні, — пісалі вагонарамонтнікі, — абнародаваць усю наяўную ў нас дакументы і матэрыялы, якія адносяцца да гістарычных рэвалюцыйных і працоўных традыцый рабочага калектыву Гомельскага вагонарамонтнага заводу, як самага старэйшага і буйнейшага прадпрыемства горада, які з'явіўся па сваёй рэвалюцыйнай надзейнай апары большай коў на паўднёвым усходзе Беларусі.

Мы таксама лічым, што трэба падключыць да здзейсненнай намі работы і тым дакументаў, якія адносяцца да рэвалюцыйнага барацьбы рабочага калектыву ўсяго чыгуначнага вузла Гомеля».

Так нашы планы і намеры атрымалі рэальную падтрымку з боку вялікага рабочага калектыву, які яшчэ раз пераканаў нас у тым, што неабходна стварыць пры Палацы культуры народны музей рэвалюцыйнай і баявой славы.

Праз некалькі дзён на сходзе з удзелам прадстаўнікоў прадпрыемстваў Гомельскага чыгуначнага вузла, ветэранаў рэвалюцыі, былых воінаў і партызан, партыйных, савецкіх і прафсаюзна-рабочніцкаў быў выбраны савет народнага музея. У яго ўвайшлі А. Несцаро-

аддзялення чыгункі І. Сушкоў і старшыня райпрафсаюза А. Лякоў, якія цёпла вітаюць ветэранаў рэвалюцыі і Вялікай Айчыннай вайны. Усім прысутным уручаюцца памятнае значкі.

Адамі за адным выставілі ўдзельнікі грамадзянскай вайны, байцы летэтарнага гомельскага броняцініка, удзельнікі партызанскага руху на Гомельшчыне ў час Вялікай Айчыннай вайны. Былі член падпольнага гаркома партыі Я. Рамбаў і прапануе праспяваць некалькі песень, якія любілі надпольшчыкі. Такія песні ёсць у рэпертуары ўдзельнікаў мастацкай самадзейнасці Палаца культуры. Канцэртныя нумары чаргуюцца з выступленнямі ветэранаў рэвалюцыі і Айчыннай вайны, дэманструюцца кінафільмы, зняты на месцах баёў у Бугульке. Яго камандзір Н. Кавальчук, былы баец гэтага атрада.

У гэты вечар адбылося ўрачыстае адкрыццё народнага музея баявой і працоўнай славы. Усе аглядаюць экспанаты і энтузіясты ўспамінаў, раскажваюць пра сваіх баявых таварышаў.

Позна закончыўся гэты вечар. Яго ўдзельнікі: і ветэраны, і маладыя рабочыя, і студэнты, па-населі з сабою, мне здаецца, незабыўны ўражанні.

Такія вечары па дакументах музея мы будзем, вядома, праводзіць яшчэ.

Ёсць падзеі і людзі, пра якія гамельчане ўпершыню даведваюцца з нашых экспанатаў. Адна з іх прысвечана, напрыклад, таленавітаму вынаходніку, гамельчаніну Федару Федаравічу Яўстафеву.

Найдаўна, выступаючы на нарадзе ў Мінску, я раскажыў пра наш музей. У перапынку да мяне падшоў незнаёмы чалавек і прапанаваў перадаць музею дакументы, якія захаваўся ў яго. Гэта былі шматлікія аўтарскія пасведчанні, вымаганні з газет, патэнтны, асабістыя дакументы Ф. Яўстафева, якія газеты называлі «Эдысонам чыгуначнага транспарту», яго ордэн Чырвонага Сцяга, цыркуль з яго гатаванняў. Малады зусім не ведае пра гэтага цікавага чалавека, а між тым яшчэ ў 1909 годзе Ф. Яўстафеву быў выдадзены патэнт на вынаходніцтва лятальнага апарата тыпу гелікапцэра — прарываюча сённяшняга верталёта.

Стары машыніст-гамельчанін П. Мельнікаў перадаў музею свае дыпломны і граматы, з якіх мы ведаем, што ў 1932 годзе па выніках усеагульнага спаборніцтва ён быў прызначаны лепшым машыністам СССР. Былы чыгуначнагвардзец, персанальны пенсіянер Я. Пашлакоў прынес свае успаміны.

Цяпер у фондах музея налічваецца каля трохсот экспанатаў. Колькасць іх з дня на дзень расце. Мы, вядома, старанна збіраем матэрыялы і пра нашых сучаснікаў, ствараем фанатэку з магнітафоннымі запісамі ўспамінаў ветэранаў.

Разам з райпрафсаюзам стварылі ініцыятыўную групу, якой даручана вывучыць гістарычныя дакументы, што даступныя ў музеяў, рыхтаваць лекцыі, даклады і вядучыя. Гэта мы лічым цяпер сваёй галоўнай задачай, тым больш, што ёсць у нас і шырокі актыв ветэранаў, і шматлікія дакументы, па якіх распрацаваны такія цікавыя і важныя тэмы, як «Твая біяграфія», «Жывы партрэт» і іншыя. Надоўга запомніцца моладзі вагонарамонтнага заводу сустрэча з ветэранамі прадпрыемства, у прысутнасці з М. Швыровым, які працаваў тут 57 гадоў. Сустрэча была праведзена па ініцыятыве музея.

Мэта работы нашага музея ў тым, каб перадаць моладзі ўвесь багаты рэвалюцыйны, баявы і працоўны вопыт народа, каб выхоўваць моладзь моцнай, смелай, мужнай, адданай справе бацькоў.

Яны туман мінушчым раздзілілі: Вы убачыце сіротку — чарашку, Яна ў сабе нясе людскую шчодрасць. Ціатлівую красу і сэрцавітасць, Што халавешча лічыць кветкай ішчалі. За гэта шчасце бядняці сіротка Адаць сваю душу была гатова, Ідзе забраць сіротку сваю народа — Ідзе з-за Даўгаў, ад пены белай, Як веснік сонца — зорка, ад якога Заранка трапяткая бліжэй, тасце, Так сіла юна, зямлі рунее, Ідзе, каб свет па-своёму перайначыць.

Так у пралого п'есы сказана пра Улдася. І вобраз, створаны Валерыем, адляядае гэтай характарыстыч. (Каб спраўдзіць яе, тэатр, ідучы ад стылістыкі пазіі Яна Райніса, ужывае сціпныя метафары, якія ўзбуйняюць вобраз. У п'есе Улдас ухваляюць у спектакль, прымаючы забітыя дзверы млына. Латыскага рэжысёра А. Крондарс, які паставіў гэтую п'есу ў Вібескім тэатры, не залавоў такі ўваход. Анісенка — Улдас, нібыта казачнабыліны волаў, расоўвае сцены! Яго герой не хоча ведаць ніякіх перашкод! Прымаючы, дзёркі, моцны і свавольны, Улдас усе імкненні сваёй душы, сваё жаданне, які волюе верыць у Даўгаў. Прымаючы ў сацыі да Заны і ўпадлаваўшы Байбу, ён тут жа аддае сваю ўладу паучыцца. Што для яго справдзены звычай! Не здарма ж ён волюе даўгавінец і неадарма прыхаў пад грукат навалышкі!

Шулоўна выяўляе Валерыя супярэчліва прымавіні Улдас, пасля таго, як ён ад Байбу атрымаў «асечку». Спачатку гэта хлопчык нізкі не засмуціў. Надалей, не ўпартаў нават пачыць упэўненна ў сваіх звышадмсласловых якасцях гуляку.

А далей у спектаклі албываецца такое, што нават узімае вобраз Улдас ад аўтарскага характарыстыкай, дзе сказана, што ён...

Удас — Валерыя Анісенка пасля трэцяй каршыні — ужо не той вясёлы дэман разбурэння, які «на хвілю не задумаўшыся, нішчыць». Стваральны мудрасці Байбу раскрыліся да свайго ішчалі. Ён кіча Байбу на прастору Даўгаў, ужо інакш дзювалячы сваё на гэта права. «У руках маіх жыццё!» — вось што стала галоўным замест ранейшай зухаватэй упартасці. Калі ж Байба згаджаецца «прыбраць падвешана», на сцэне гуцьня ўрачыста-меднагагося гімні вяснова соннавароту:

— Ліга! Ліга! — радуецца Улдас. Ён узімае рукі і вырастае ў чалавека-бога: праекцыя святла малое слугот героя на ўсю шырыню барва-пеністага краявіду.

А далей у спектаклі албываецца такое, што нават узімае вобраз Улдас ад аўтарскага характарыстыкай, дзе сказана, што ён...

Ветрык, вей, гані жываей зорку энюў у Вільні, Трэй дзімкі квілець чарні, Хай пасачыць нам баірыні Лігі Ліга!

І, нарэшце, трагічна-ўдэснае фіналі спектакля. Гуцьня харал. Пад урачыстым паварот сцены мы суправаджаем Улдас з бяспын-

най ношай — вядам Байбу на руках. Суправаджаем у будучыню, вечнасць, бесмерціасць. Нібыта чуочыя радкі Яна Райніса:

Там тагоўдзе ёсць ашчынні, Час а прастораю злілася Млечны шлях святло струменіць Зорным прысманом іскрышча. І туды ляцяць і сонца, І душа, што пагніе сонца: Сонца новае, з'явіся!

Рояль Улдас — дэют Валерыя Анісенкі на прафесійнальнай сцэне. За яго плячыма — чатыры гады настойнай вучобы на акцёрскім факультэце Беларускага тэатральна-мастацкага інстытута на класу народнага артыста БССР прафесара Дамітрыя Аляксеевіча Арлова. Дыпломны рэбютамі Валерыя быў Ягор Бульчюў у адзінаццаці гадоў. Яго выхаваннем і сапраўды п'есе Максіма Горькага, Кактусе ў казках «Беласнежка і сем гномаў», Сяргей у п'есе Беларускага паэта і драматурга Аляксея Званіка пра Веру Харужую.

Што чакае Валерыя ў тэатры заўтра? Па-першае, ён ужо спрабуе свае сілы ў рэжысуры. Першым крокам на гэтым шляху з'явілася аднаўленне інстытутака спектакля-казкі «Беласнежка і сем гномаў», дзе робяць з яго рэжысёраў.

Так пачалося жыццё Валерыя Анісенкі ў тэатры. — і гэты пачатак быў падладзены, навузна, у той вечар, калі ён бацьку ў талачынскім сельскім клубе паставоўку свайго тэатра пад сімвалічнай назвай «Пачатак жыцця».

Георгій КОЛАС.

ПАЧАТАК ЖЫЦЦЯ

Удас — Валерыя Анісенка пасля трэцяй каршыні — ужо не той вясёлы дэман разбурэння, які «на хвілю не задумаўшыся, нішчыць». Стваральны мудрасці Байбу раскрыліся да свайго ішчалі. Ён кіча Байбу на прастору Даўгаў, ужо інакш дзювалячы сваё на гэта права. «У руках маіх жыццё!» — вось што стала галоўным замест ранейшай зухаватэй упартасці. Калі ж Байба згаджаецца «прыбраць падвешана», на сцэне гуцьня ўрачыста-меднагагося гімні вяснова соннавароту:

— Ліга! Ліга! — радуецца Улдас. Ён узімае рукі і вырастае ў чалавека-бога: праекцыя святла малое слугот героя на ўсю шырыню барва-пеністага краявіду.

А далей у спектаклі албываецца такое, што нават узімае вобраз Улдас ад аўтарскага характарыстыкай, дзе сказана, што ён...

Ветрык, вей, гані жываей зорку энюў у Вільні, Трэй дзімкі квілець чарні, Хай пасачыць нам баірыні Лігі Ліга!

І, нарэшце, трагічна-ўдэснае фіналі спектакля. Гуцьня харал. Пад урачыстым паварот сцены мы суправаджаем Улдас з бяспын-

НАРЫС ПРА Я. ЦІКОЦКАГА

Маскоўскае выдавецтва «Музыка» выпусіла ў свет манэграфічны нарыс пра Я. Цікоцкага. Аўтар яго — І. Гусін. У нарысе раскажваюцца аб жыццёвым і творчым шляху кампазітара, дзесяці разгледзя яго оперы «Міхас Падгорны» і Другой сімфоніі. Аналізуюцца оперы «Дзювчына з Палесся», Трэцяя сімфонія, творы пасляваеннага гадоў: Чацвёртая, Пятая, Шостая сімфоніі.

АДЗІН ЗА ТРОХ

Вякі Вялікавіч, Памасці і Конавічы Петрыўскага раёна — адна ад другой паробальна блізня. Ва ўсіх ёсць клубы са стаянчымі міністэрствамі, механікаў жа, каб іх абслуговаць, не хапала.

Працаваць на ўсіх трох стаянчых уз'язе Афінатен Вераніч.

Сёння на ўсіх вестках кінамеханік ставіць па трафіку.

НАШЫ СЛАУНЫ ЗЕМЛЯКІ

Узятаў і паветра масты, падрыўваліся на мінах броняскай і танкі, ацелі пад адном цэпенкі з ваеннай тэхнікай і жывой сілай ворага.

Шмат баявых спраў на рахунку партызанскага злучэння, якім камандаваў Уладзімір Елісеевіч Лабанок. За выключэння смеласці і авага партызанскага камандзіра было прысвоена званне Героя Савецкага Саюза. Аб Ул. Лабанка, а таксама іншых Героях Савецкага Саюза — ураджэнцаў Рудзенскага раёна раскажывае фотастэндо, абсталяваны ў Рудзенскай сарпасаўковай бібліятэцы. Тут партрэты лётчыка-аншчынальніка Пятра Гучка, Аляксандра Івашчы, партызанкі падпольшчыцы Марыі Мазанік, камандзіра Алены Сіравай Лавіцкай.

НА ПРАПАРАТКІ І ТАЛЕБАЧАННЕ... ПРЫНЯТА ЛІЧЫЦЬ, ШТО ГЭТА КАНКРЭТНЫМ

— А чаму? — спыталі мы сябе ў Вібескім кінапрацэсе. — Чаму нам нелягка нададзіць супрацоўніцтва?

Калі работнікі кінасеткі і тэлебачання сустракаліся, вынівалі, што для таго супрацоўніцтва існуюць шырокія магчымасці.

Сапраўды, дэманструючы кінафільмы, тэлебачанне можа адначасова весткі нямаючую работу па іх прапагандзе.

Вось на афішчах гарадскіх кінаатэатраў з'явілася назва новага фільма «Як вас цяпер называюць». Студыя тэлебачання з нашай дапамогай правяла перадачу, у якой нагадала глядачам, што адзін з аўтараў сцэнарыя Герой Савецкага Саюза Міхал Пруднінаў у гады Вялікай Айчыннай вайны змагаўся на Вібескім, а другая — вясельная партызанка Лілія Касцельца — паслужыла пратэстам герані фільма. Перадца кінапрацэсу і тэлебачання ўспрымаў поспеху нарысу ў Вібескім горадзе.

Цяпер перадачы пра навіны ніко сталі традыцыйнымі на студыі.

Перад тым, як выпусціць на экраны фільм «Масіна-Гену», мы запрацілі выступіць па тэлебачанні нашага земляка заслужанага артыста БССР Міхала Яромюку, які іграў у нарысе. У цікавым гутаркам вы-

НА ПРАПАРАТКІ І ТАЛЕБАЧАННЕ... ПРЫНЯТА ЛІЧЫЦЬ, ШТО ГЭТА КАНКРЭТНЫМ

— А чаму? — спыталі мы сябе ў Вібескім кінапрацэсе. — Чаму нам нелягка нададзіць супрацоўніцтва?

Калі работнікі кінасеткі і тэлебачання сустракаліся, вынівалі, што для таго супрацоўніцтва існуюць шырокія магчымасці.

Сапраўды, дэманструючы кінафільмы, тэлебачанне можа адначасова весткі нямаючую работу па іх прапагандзе.

Вось на афішчах гарадскіх кінаатэатраў з'явілася назва новага фільма «Як вас цяпер называюць». Студыя тэлебачання з нашай дапамогай правяла перадачу, у якой нагадала глядачам, што адзін з аўтараў сцэнарыя Герой Савецкага Саюза Міхал Пруднінаў у гады Вялікай Айчыннай вайны змагаўся на Вібескім, а другая — вясельная партызанка Лілія Касцельца — паслужыла пратэстам герані фільма. Перадца кінапрацэсу і тэлебачання ўспрымаў поспеху нарысу ў Вібескім горадзе.

Цяпер перадачы пра навіны ніко сталі традыцыйнымі на студыі.

Перад тым, як выпусціць на экраны фільм «Масіна-Гену», мы запрацілі выступіць па тэлебачанні нашага земляка заслужанага артыста БССР Міхала Яромюку, які іграў у нарысе. У цікавым гутаркам вы-

НА ПРАПАРАТКІ І ТАЛЕБАЧАННЕ... ПРЫНЯТА ЛІЧЫЦЬ, ШТО ГЭТА КАНКРЭТНЫМ

— А чаму? — спыталі мы сябе ў Вібескім кінапрацэсе. — Чаму нам нелягка нададзіць супрацоўніцтва?

Калі работнікі кінасеткі і тэлебачання сустракаліся, вынівалі, што для таго супрацоўніцтва існуюць шырокія магчымасці.

Сапраўды, дэманструючы кінафільмы, тэлебачанне можа адначасова весткі нямаючую работу па іх прапагандзе.

Вось на афішчах гарадскіх кінаатэатраў з'явілася назва новага фільма «Як вас цяпер называюць». Студыя тэлебачання з нашай дапамогай правяла перадачу, у якой нагадала глядачам, што адзін з аўтараў сцэнарыя Герой Савецкага Саюза Міхал Пруднінаў у гады Вялікай Айчыннай вайны змагаўся на Вібескім, а другая — вясельная партызанка Лілія Касцельца — паслужыла пратэстам герані фільма. Перадца кінапрацэсу і тэлебачання ўспрымаў поспеху нарысу ў Вібескім горадзе.

Цяпер перадачы пра навіны ніко сталі традыцыйнымі на студыі.

Перад тым, як выпусціць на экраны фільм «Масіна-Гену», мы запрацілі выступіць па тэлебачанні нашага земляка заслужанага артыста БССР Міхала Яромюку, які іграў у нарысе. У цікавым гутаркам вы-

Сягас «Вішнёў» Мінскага раёна спавіцца сваёй мастацкай самадзейнасцю. Тут рэгулярна праводзіцца вечары адначасна моладзі, суботы «агнечныкі». Кіруюць маіскай самадзейнасцю старшыня Раёна Юза Бульва (злева) і скартар намска-мольскай арганізацыі Кадрына Каралёва. Вы быліце іх за падборам рэпертуару дэ канцэрта, які злебары дадуць у дні работы XIII з'езда партыі.

Фота А. МЯХЭВІЧА і Э. ТРАТУБОВІЧА.

АЎТОБУС З НАДПИСАМ «НАРОДНАЯ ФІЛАРМОНІЯ»

Многа чудаўных квілі можа прынесці людзям сапраўды твор музыкі. Гэта добра ведаюць напачаткі і рабочыя саўчасна-ізамацкага раёна і радысцо сустракаюць старыні ашарпаны аўтобус нашага раёна Дома культуры з надпісам «Народная філармонія». Нашы артысты — будаўнікі, наставнікі, урачы — маюць вельмі мала вольнага часу. Але нігдзядзі на гэта, яны летась далі 70 канцэртаў у калгасах, саўгасах і на прадпрыемствах раёна.

Сельскія студэнты палібілі рускія і беларускія народныя песні, танцы, сюеты і сціны ў выкананні нашых артыстаў. Большы частка рэпертуару пабудавана на мясцовым матэрыяле. У філармоніі ёсць свае паэты і наставнікі.

Застарэлы адвект, якім кіруе электрык А. Каралёў, выконвае творы моладдзі, але ўжо вядома на на Ленінчыне самадзейнага кампазітара Анатоль Пыцько. Хор спявае і песні свайго кіраўніка Барыса Магала «Вібескі вальс», «Партызанскі край», «Ленінскае працоўнае» і інш. Дырэктар філармоніі Рыгор Траяноўскі выступае як аўтар сатырычных вершаў і бася.

Творчыю дружбу вядуць з народнай філармоніяй і самадзейна кампазітары Вібескіх чыгуначнікаў, Аляксандр Насоўскі. Цёпла прымаюць слухачы песні Ул. Аляксін «Беларусь, край мой родны», «Песню абласных партызан» і М. Пятрэні «Косці хлопец канюшыну». У сучасны момант В. Магала ідуць над новай тэмай «Вібескі вальс», «Партызанскі край», «Ленінскае працоўнае», якая хутка папоўніць рэпертуар хору філармоніі. Песні самадзейных кампазітараў раскажваюць аб родным краі, аб добрых справах нашых людзей.

НАЗАУЖДЫ

Сонечны зайчык забягаў па партах, на нейкі момант спыніўся на тоненькай бяльвай дзювчыне. Яна прыжмыкнулася, потым пакурціла галавою, нібы праганяючы зайчыка, і падняла руку.

— Я раскажу пра Люсю.

Клас слухае ўсхваляваны расказ пра дзювчыню, якая згіннула ў час вайны, пра яе кароткае, але поўнае герачнага зместу жыццё. Люся пампага сваім бацькам змагацца з фашыстамі, беражэ тайну канспірацыі, думае, марыць... Усе дзясювы вымаўляюцца ў цяперашнім часе, быццам Люся тут, побач, толькі выйшла на хвілінку з класа...

НА ПРАПАРАТКІ І ТАЛЕБАЧАННЕ... ПРЫНЯТА ЛІЧЫЦЬ, ШТО ГЭТА КАНКРЭТНЫМ

— А чаму? — спыталі мы сябе ў Вібескім кінапрацэсе. — Чаму нам нелягка нададзіць супрацоўніцтва?

Калі работнікі кінасеткі і тэлебачання сустракаліся, вынівалі, што для таго супрацоўніцтва існуюць шырокія магчымасці.

Сапраўды, дэманструючы кінафільмы, тэлебачанне можа адначасова весткі нямаючую работу па іх прапагандзе.

Вось на афішчах гарадскіх кінаатэатраў з'явілася назва новага фільма «Як вас цяпер называюць». Студыя тэлебачання з нашай дапамогай правяла перадачу, у якой нагадала глядачам, што адзін з аўтараў сцэнарыя Герой Савецкага Саюза Міхал Пруднінаў у гады Вялікай Айчыннай вайны змагаўся на Вібескім, а другая — вясельная партызанка Лілія Касцельца — паслужыла пратэстам герані фільма. Перадца кінапрацэсу і тэлебачання ўспрымаў поспеху нарысу ў Вібескім горадзе.

Цяпер перадачы пра навіны ніко сталі традыцыйнымі на студыі.

Перад тым, як выпусціць на экраны фільм «Масіна-Гену», мы запрацілі выступіць па тэлебачанні нашага земляка заслужанага артыста БССР Міхала Яромюку, які іграў у нарысе. У цікавым гутаркам вы-

У читальнай зале студэнцкай бібліятэкі.

НА ПРАПАРАТКІ І ТАЛЕБАЧАННЕ... ПРЫНЯТА ЛІЧЫЦЬ, ШТО ГЭТА КАНКРЭТНЫМ

— А чаму? — спыталі мы сябе ў Вібескім кінапрацэсе. — Чаму нам нелягка нададзіць супрацоўніцтва?

Калі работнікі кінасеткі і тэлебачання сустракаліся, вынівалі, што для таго супрацоўніцтва існуюць шырокія магчымасці.

Сапраўды, дэманструючы кінафільмы, тэлебачанне можа адначасова весткі нямаючую работу па іх прапагандзе.

Вось на афішчах гарадскіх кінаатэатраў з'явілася назва новага фільма «Як вас цяпер называюць». Студыя тэлебачання з нашай дапамогай правяла перадачу, у якой нагадала глядачам, што адзін з аўтараў сцэнарыя Герой Савецкага Саюза Міхал Пруднінаў у гады Вялікай Айчыннай вайны змагаўся на Вібескім, а другая — вясельная партызанка Лілія Касцельца — паслужыла пратэстам герані фільма. Перадца кінапрацэсу і тэлебачання ўспрымаў поспеху нарысу ў Вібескім горадзе.

Цяпер перадачы пра навіны ніко сталі традыцыйнымі на студыі.

Перад тым, як выпусціць на экраны фільм «Масіна-Гену», мы запрацілі выступіць па тэлебачанні нашага земляка заслужанага артыста БССР Міхала Яромюку, які іграў у нарысе. У цікавым гутаркам вы-

НА ПРАПАРАТКІ І ТАЛЕБАЧАННЕ... ПРЫНЯТА ЛІЧЫЦЬ, ШТО ГЭТА КАНКРЭТНЫМ

— А чаму? — спыталі мы сябе ў Вібескім кінапрацэсе. — Чаму нам нелягка нададзіць супрацоўніцтва?

Калі работнікі кінасеткі і тэлебачання сустракаліся, вынівалі, што для таго супрацоўніцтва існуюць шырокія магчымасці.

Сапраўды, дэманструючы кінафільмы, тэлебачанне можа адначасова весткі нямаючую работу па іх прапагандзе.

Вось на афішчах гарадскіх кінаатэатраў з'явілася назва новага фільма «Як вас цяпер называюць». Студыя тэлебачання з нашай дапамогай правяла перадачу, у якой нагадала глядачам, што адзін з аўтараў сцэнарыя Герой Савецкага Саюза Міхал Пруднінаў у гады Вялікай Айчыннай вайны змагаўся на Вібескім, а другая — вясельная партызанка Лілія Касцельца — паслужыла пратэстам герані фільма. Перадца кінапрацэсу і тэлебачання ўспрымаў поспеху нарысу ў Вібескім горадзе.

Цяпер перадачы пра навіны ніко сталі традыцыйнымі на студыі.

Перад тым, як выпусціць на экраны фільм «Масіна-Гену», мы запрацілі выступіць па тэлебачанні нашага земляка заслужанага артыста БССР Міхала Яромюку, які іграў у нарысе. У цікавым гутаркам вы-

НА ПРАПАРАТКІ І ТАЛЕБАЧАННЕ... ПРЫНЯТА ЛІЧЫЦЬ, ШТО ГЭТА КАНКРЭТНЫМ

— А чаму? — спыталі мы сябе ў Вібескім кінапрацэсе. — Чаму нам нелягка нададзіць супрацоўніцтва?

Калі работнікі кінасеткі і тэлебачання сустракаліся, вынівалі, што для таго супрацоўніцтва існуюць шырокія магчымасці.

Сапраўды, дэманструючы кінафільмы, тэлебачанне можа адначасова весткі нямаючую работу па іх прапагандзе.

Вось на афішчах гарадскіх кінаатэатраў з'явілася назва новага фільма «Як вас цяпер называюць». Студыя тэлебачання з нашай дапамогай правяла перадачу, у якой нагадала глядачам, што адзін з аўтараў сцэнарыя Герой Савецкага Саюза Міхал Пруднінаў у гады Вялікай Айчыннай вайны змагаўся на Вібескім, а другая — вясельная партызанка Лілія Касцельца — паслужыла пратэстам герані фільма. Перадца кінапрацэсу і тэлебачання ўспрыма

УСМЕШКА РЭНУАРА

У творчасці Леаніда Валынскага побач з апакаліпсіскай, ападанымі, дарожнымі нарысамі значнае месца займаюць кнігі пра мастацтва, пра мастакоў. Гэта гэта пачаць пачаць выканаць нацыянальнае мастацтва, для гісторыі выратавання свабоды. Дарожны мастацтва (Леанід Валынскі—аўтарытэт у дачыненні да мастацтва) сваясабліва пераплітаецца з апакаліпсіскай мастацтвай мінулага.

У ПАЧАТКУ нашага стагоддзя адзінаццацігадоваму мастацтву вярнуўся да Рэнуара з просьбай падзяліцца таямнай майстэрствам. Вош што адказаў яму Рэнуар: «Я стаўлю сваю натуру, як мне хочацца, затым браў і пішу яе, як пісаў б дзіця. Я хачу, каб чырвоны колер быў зvonік, каб ён гунаў, як зvon; калі так не атрымаўся, я наклаўваю шчы чырвоныя ці іншыя фарбы да таго часу, пакуль выйдзе. Я не мудрую. У мяне няма ні прывілеяў, ні метадаў; кожны чалавек можа разглядаць мае матэрыялы і глядзець, як я пішу, і ён убачыць, што ў мяне няма сакрэтаў. Я гляджу на голую натуру, у ёй мірыяны дробных адценняў. Я пачынаю знайсці тых, якія прымусяць цела на маім палатне жыць і трыпаць...»

«Твор мастацтва павінен захопіць вас—гаварыў далей Рэнуар,—прывітаваць, панесці з сабою. Гэта сродак, якім мастак перадае сваё моцнае пацудоў. Гэта лютэ, які пырыскае з яго, і лютэ гэта ў сваім першым вабачце вас за сабою...»

Вяды, чыжыка было б знайсці словы, якія больш дакладна перадавалі б глыбінную аснову, характар творчасці Рэнуара — яго ўлюбленасць у жыццёвыя формы прыроды, яго непадпараджанае рацыянальным дагмам, яго блізкае давер'е да пачуцця.

Калі шасцідзесяцігадоваму мастаку гаварылі пра сьце, што піша, як пісаў б дзіця, гэта не было проста «прыгожым слоўцам». З мелодыі і да глыбокай старасці Рэнуар захаваў свежасць пачуцця і яснасць погляду. Жывы свец і сапраўды адкрываўся яму кожны раз нанова, быццам убачаны прастудным і захопленым позіркам дзіцяці. У гэтым было шчасце Рэнуара. Вялікае шчасце мастака, на чыю долю даволі дасцяпало няшчасці ў жыццёвых нягод.

Пэр Агуст Рэнуар, сын беднякоў, які прыйшоў у Школу прыгожых мастацтваў у пераходны момант блізка рабочага, быў у ліку сямейных жывішцаў, якія наладзілі ў 1874 годзе самастойную, не залежную ад усеагульнага парывага Салона выставку на бульвары Капучынаў. Тут самую нашумелую выставку, якую адразу ж пасля адкрыцця прызвалі выстаўка імпрэсіяністаў.

Потым у вынайдзенае дасціпным жонкам слуха ўкладвалі розны сэнс, забываючы часам, што пад іранічна мянушкай былі аб'яднаны вельмі розныя, чепадобныя адзін на аднаго мастакі, агульнасць якіх складалася перш за ўсё ў іх імкненні быць прэдуктыўнымі, наблізіць мастацтва да жыцця.

Рэнуар і яго сябры ішлі да гэтай мэты праз упалоўнае салонных мяшчэн, праз адзеклівыя нападкі буржуазнай крытыкі, праз лютую, бясчынна доўгую нястачу. Нішто не магло прымусяць іх збочыць з выбранага шляху.

Пры гэтым «Літаратура і мастацтва» створан няштатны аддзел выяўленчага мастацтва. У яго ўвайшлі мастакі і мастацтвазнаўцы Г. Вапчанка, В. Гаўрылаў, А. Глебаў, А. Грыгар'янц, М. Данцык, В. Забараў, І. Паньшына, В. Сахенка, А. Сурскі.

СУСТРЭЧА З КАМПАЗИТАРАМ- ЗЕМЛЯКОМ

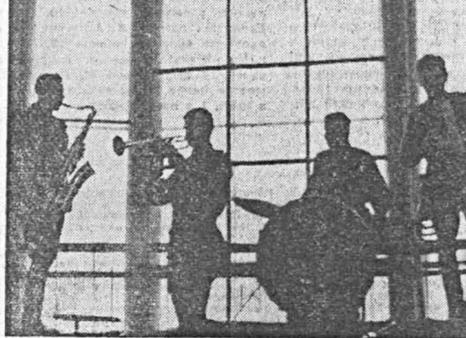
Днямі ў Беларускай дзяржаўнай кансерваторыі студэнты і педагогі сустраляся з кампазітарам Эўрадам Калманюскім.

Кампазітар расказаў прысутным аб гісторыі стварэння сваёй пэсен.

Творы Э. Калманюскага выконвалі лаўрат Усеазаознага конкурсу імя М. Мусарскага А. Птуха, артстыка Маскоўскай эстрады І. Таланава, лаўрат Дзяржаўнай прэміі Ул. Трощы.

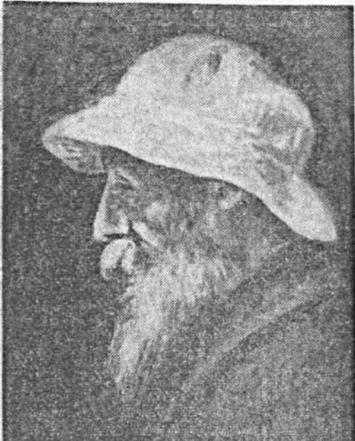
Э. Калманюскі нарадзіўся ў Магілёве. Нарадзіўся ён напісаў на словы Я. Хелмскага песню пра Беларусь.

З. НАСЦЕНКА.

Ваенныя музыканты. Фотазвук Ул. МЯЗЭВІЧА.

Аўтарам, 22 лютага 1966 года

Гэты канцэрт пачаўся грошні незвычайна.

Адкрываецца за-слона, а сьцена пуста... Але вось яна паступова пачынае паўняцца спевамі, святонна настроенымі людзьмі. Усе — у руху, як на маладзёжным гудзі. Значыць, што людскому патокі не будзе нава. Выконваюцца характэрныя прыкладныя песні «Сібірыя ўзрутаў ізадлена» (музыка Лаўрыненкі, словы Астравога). Яна перакрывае пераходзіць у працоўны карагодны танец.

Лічце — не паспеў сціхнуць шквал воплескаў пасля прыняцця, як перад гледацтвам з'явілася харавая група, якая выстраляла таксама непрыкметна і натуральна. Палілася раздольная сібірская песня. І адразу завярнулі на слабе ўвагу бездворны лад, ансамбль і рытмік хору, які сплывае без дырыжора. Эмісія жгу свабодна, пачэрпнута з лепшых традыцый народнага выканання.

Да хору падключваюцца баяністы — і ўжо гучыць другая, задорная песня пра камсінныя паляты «Свецца зоры» (музыка Пчонатава, словы Глейзарава). У ёй усаўляецца Радзіма, Сібір і Сібіркі.

У паслядоўным разгортванні праграмы, у пераходах ад пэні да танца і наадварт знікаюць умоўнасці тэатральнага выступлення: сьцена кожны раз ператвараецца ў вуліцу сібірскіх вёскі або горада, але пры гэтым сьценіцае дэяныне стаянн абаротнае рэжысураў ад натуральнаму і бытаваму. Яна прагражаць яму ў такіх выпадках.

Мы не намераны спыніцца на ўсіх нумарах праграмы калектыву, якія падобныя а ялікім густам і лагічна ўлічваюцца ў яркую, разнастайную мазалку канцэртнай праграмы, а закранем толькі тое, што найбольш запала ў душу.

Найбольш моцнае ўражанне з праграмы амчюў пакінула песня «Заалела зоранка» (песня Дзямілава, апрацоўка Папцюкова). Яначоны хор, які выканаў гэтую песню без суправаджэння, паказаў свае выдатны творчыя магчымасці: асанаваную наноіспроўку ад ізаальна пінсісма да стрыманана (з запасам) фортэ, гранічна

Эн адносіцца да тых майскіх дзён 1945 года, калі з агню ваіны былі вярнуты свету карціны Дрэздыскай галерэі. Там было і палатно Рэнуара. Усёго толькі адно палатно — «Портрэт афіцэра», напісаны ў дні ідыяў ваіны, ад якой нас цяпер аддзяляе амаль стагоддзе.

З той жа аспіроўнасцю, з якой падмажыцца да свята з нацысцкай магі «Сіксцінская мадонна», палатно Рабранта, Валескаса, Тышыяна, — з той жа кляпатыўнай аспіроўнасцю было паднята і гэтак палатно. Яно па праву заняло месца ў страі вярнутых да жыцця — намалеваны Рэнуарам баяны афіцэр франкакарскай ваіны. Стрыманым, незвычайна для Рэнуара карычывымі тон карціны, суровы, трохі сумны позірк намаледага афіцэра — усё гэта з асаблівай сілай нагадала пра рэнуарскую ўсмешку, пра яго жыццялюбны праямісты жываісць, народжаны для міру і шчасця.

У супярэчнасці і крызісах, што ўзрушваюць сучасны жываісць разам з супярэчнасці і крызісамі сучаснага грамадства, усмешка Рэнуара свеціцца, як прамень надзеі, які прыклад чалавечасці, які залог жыццястойкасці мастацтва, здольнага пераадолець любое супраціўленне і любіць жыццё, калі яго служыць не дагмам, а жывой, змянімай рэальнасцю.

Не самому сабе, а людзям.

Леанід ВАЛЫНСКІ,
пісьменнік
(АДН).

Гэта мастацтва ўзнікла з волі да

БРАВА, АМІЧЫ!

Гэты канцэрт пачаўся грошні незвычайна.

Адкрываецца за-слона, а сьцена пуста... Але вось яна паступова пачынае паўняцца спевамі, святонна настроенымі людзьмі. Усе — у руху, як на маладзёжным гудзі. Значыць, што людскому патокі не будзе нава. Выконваюцца характэрныя прыкладныя песні «Сібірыя ўзрутаў ізадлена» (музыка Лаўрыненкі, словы Астравога). Яна перакрывае пераходзіць у працоўны карагодны танец.

Лічце — не паспеў сціхнуць шквал воплескаў пасля прыняцця, як перад гледацтвам з'явілася харавая група, якая выстраляла таксама непрыкметна і натуральна. Палілася раздольная сібірская песня. І адразу завярнулі на слабе ўвагу бездворны лад, ансамбль і рытмік хору, які сплывае без дырыжора. Эмісія жгу свабодна, пачэрпнута з лепшых традыцый народнага выканання.

Да хору падключваюцца баяністы — і ўжо гучыць другая, задорная песня пра камсінныя паляты «Свецца зоры» (музыка Пчонатава, словы Глейзарава). У ёй усаўляецца Радзіма, Сібір і Сібіркі.

У паслядоўным разгортванні праграмы, у пераходах ад пэні да танца і наадварт знікаюць умоўнасці тэатральнага выступлення: сьцена кожны раз ператвараецца ў вуліцу сібірскіх вёскі або горада, але пры гэтым сьценіцае дэяныне стаянн абаротнае рэжысураў ад натуральнаму і бытаваму. Яна прагражаць яму ў такіх выпадках.

Мы не намераны спыніцца на ўсіх нумарах праграмы калектыву, якія падобныя а ялікім густам і лагічна ўлічваюцца ў яркую, разнастайную мазалку канцэртнай праграмы, а закранем толькі тое, што найбольш запала ў душу.

Найбольш моцнае ўражанне з праграмы амчюў пакінула песня «Заалела зоранка» (песня Дзямілава, апрацоўка Папцюкова). Яначоны хор, які выканаў гэтую песню без суправаджэння, паказаў свае выдатны творчыя магчымасці: асанаваную наноіспроўку ад ізаальна пінсісма да стрыманана (з запасам) фортэ, гранічна

Эн адносіцца да тых майскіх дзён 1945 года, калі з агню ваіны былі вярнуты свету карціны Дрэздыскай галерэі. Там было і палатно Рэнуара. Усёго толькі адно палатно — «Портрэт афіцэра», напісаны ў дні ідыяў ваіны, ад якой нас цяпер аддзяляе амаль стагоддзе.

З той жа аспіроўнасцю, з якой падмажыцца да свята з нацысцкай магі «Сіксцінская мадонна», палатно Рабранта, Валескаса, Тышыяна, — з той жа кляпатыўнай аспіроўнасцю было паднята і гэтак палатно. Яно па праву заняло месца ў страі вярнутых да жыцця — намалеваны Рэнуарам баяны афіцэр франкакарскай ваіны. Стрыманым, незвычайна для Рэнуара карычывымі тон карціны, суровы, трохі сумны позірк намаледага афіцэра — усё гэта з асаблівай сілай нагадала пра рэнуарскую ўсмешку, пра яго жыццялюбны праямісты жываісць, народжаны для міру і шчасця.

У супярэчнасці і крызісах, што ўзрушваюць сучасны жываісць разам з супярэчнасці і крызісамі сучаснага грамадства, усмешка Рэнуара свеціцца, як прамень надзеі, які прыклад чалавечасці, які залог жыццястойкасці мастацтва, здольнага пераадолець любое супраціўленне і любіць жыццё, калі яго служыць не дагмам, а жывой, змянімай рэальнасцю.

Не самому сабе, а людзям.

Леанід ВАЛЫНСКІ,
пісьменнік
(АДН).

Гэта мастацтва ўзнікла з волі да

ДА КАНЦЭРТА ДЗЯРЖАУНАГА ОМСКАГА РУСКАГА НАРОДНАГА ХОРА

Гэты канцэрт пачаўся грошні незвычайна.

Адкрываецца за-слона, а сьцена пуста... Але вось яна паступова пачынае паўняцца спевамі, святонна настроенымі людзьмі. Усе — у руху, як на маладзёжным гудзі. Значыць, што людскому патокі не будзе нава. Выконваюцца характэрныя прыкладныя песні «Сібірыя ўзрутаў ізадлена» (музыка Лаўрыненкі, словы Астравога). Яна перакрывае пераходзіць у працоўны карагодны танец.

Лічце — не паспеў сціхнуць шквал воплескаў пасля прыняцця, як перад гледацтвам з'явілася харавая група, якая выстраляла таксама непрыкметна і натуральна. Палілася раздольная сібірская песня. І адразу завярнулі на слабе ўвагу бездворны лад, ансамбль і рытмік хору, які сплывае без дырыжора. Эмісія жгу свабодна, пачэрпнута з лепшых традыцый народнага выканання.

Да хору падключваюцца баяністы — і ўжо гучыць другая, задорная песня пра камсінныя паляты «Свецца зоры» (музыка Пчонатава, словы Глейзарава). У ёй усаўляецца Радзіма, Сібір і Сібіркі.

У паслядоўным разгортванні праграмы, у пераходах ад пэні да танца і наадварт знікаюць умоўнасці тэатральнага выступлення: сьцена кожны раз ператвараецца ў вуліцу сібірскіх вёскі або горада, але пры гэтым сьценіцае дэяныне стаянн абаротнае рэжысураў ад натуральнаму і бытаваму. Яна прагражаць яму ў такіх выпадках.

Мы не намераны спыніцца на ўсіх нумарах праграмы калектыву, якія падобныя а ялікім густам і лагічна ўлічваюцца ў яркую, разнастайную мазалку канцэртнай праграмы, а закранем толькі тое, што найбольш запала ў душу.

Найбольш моцнае ўражанне з праграмы амчюў пакінула песня «Заалела зоранка» (песня Дзямілава, апрацоўка Папцюкова). Яначоны хор, які выканаў гэтую песню без суправаджэння, паказаў свае выдатны творчыя магчымасці: асанаваную наноіспроўку ад ізаальна пінсісма да стрыманана (з запасам) фортэ, гранічна

Эн адносіцца да тых майскіх дзён 1945 года, калі з агню ваіны былі вярнуты свету карціны Дрэздыскай галерэі. Там было і палатно Рэнуара. Усёго толькі адно палатно — «Портрэт афіцэра», напісаны ў дні ідыяў ваіны, ад якой нас цяпер аддзяляе амаль стагоддзе.

З той жа аспіроўнасцю, з якой падмажыцца да свята з нацысцкай магі «Сіксцінская мадонна», палатно Рабранта, Валескаса, Тышыяна, — з той жа кляпатыўнай аспіроўнасцю было паднята і гэтак палатно. Яно па праву заняло месца ў страі вярнутых да жыцця — намалеваны Рэнуарам баяны афіцэр франкакарскай ваіны. Стрыманым, незвычайна для Рэнуара карычывымі тон карціны, суровы, трохі сумны позірк намаледага афіцэра — усё гэта з асаблівай сілай нагадала пра рэнуарскую ўсмешку, пра яго жыццялюбны праямісты жываісць, народжаны для міру і шчасця.

У супярэчнасці і крызісах, што ўзрушваюць сучасны жываісць разам з супярэчнасці і крызісамі сучаснага грамадства, усмешка Рэнуара свеціцца, як прамень надзеі, які прыклад чалавечасці, які залог жыццястойкасці мастацтва, здольнага пераадолець любое супраціўленне і любіць жыццё, калі яго служыць не дагмам, а жывой, змянімай рэальнасцю.

Не самому сабе, а людзям.

Леанід ВАЛЫНСКІ,
пісьменнік
(АДН).

Гэта мастацтва ўзнікла з волі да

САКАВІЦА ЧАСОПІС «ТЕАТР»

Гэты канцэрт пачаўся грошні незвычайна.

Адкрываецца за-слона, а сьцена пуста... Але вось яна паступова пачынае паўняцца спевамі, святонна настроенымі людзьмі. Усе — у руху, як на маладзёжным гудзі. Значыць, што людскому патокі не будзе нава. Выконваюцца характэрныя прыкладныя песні «Сібірыя ўзрутаў ізадлена» (музыка Лаўрыненкі, словы Астравога). Яна перакрывае пераходзіць у працоўны карагодны танец.